

РЕШЕНИЕ

№ 42394

гр. София, 17.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в публично заседание на 26.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **8758** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК.

Производството е образувано по жалба на „АРМАР ЦИТРУС“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място], [улица], вх. В, ет. 3, ап. 51 срещу РА № Р-22221024002368-091-001/22.01.2025 г., издаден от органите по приходите при ТД на НАП [населено място], в частта, с която е потвърден с Решение № 755/08.07.2025 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ С. при Централно управление на Национална агенция по приходите и с която част са установени резултати по ЗДДС за периоди ноември 2021 г., юли 2023 г., септември 2023 г. и октомври 2023 г.

РА се оспорва като незаконосъобразен, поради противоречието му с материалния закон. Навеждат се доводи за нищожност, като издаден от некомпетентен орган, поради неспазване на разпоредбата на чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК. Моли се присъждане на деловодни разноски.

Ответникът Директорът на дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ С. при Централно управление на Национална агенция по приходите не взима становище.

Контролиращата страна Софийска градска прокуратура не взима становище.

Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства, на основание § 2 от ДРДОПК във вр. чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на РА в обжалваната част по чл. 146 от АПК и чл. 160, ал. 2 от ДОПК:

Със заповед за възлагане на ревизия № Р-22221024002368-020-001/15.05.2024 г. , връчена по електронен път на 21.05.2024 г. , издадена от С. П. П., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП П., оправомощена като компетентен орган със заповеди № 3-ЦУ-1004/14.05.2024 г. във вр. със заповед № 3-ЦУ-971/10.05.2024 г. и двете на зам. изп. директор на НАП, заповед № РД-01-360/10.05.2024 г. на и.д. Директор на ТД на НАП С. и заповед № 3-ЦУ-ОПР-14/16.04.2024 г. на изп. директор на НАП, е възложено извършването на ревизия на жалбоподателя за определяне на задължения по ЗДДС за периодите ноември 2021 г. и от януари 2023 г. до декември 2023 г. Със заповед за изменение на заповед за възлагане на ревизията № Р-22221024002368-020-002/12.06.2024 г. , връчена на 12.06.2024 г. , е разширен обхватът на ревизията, като в него е включен периодът май 2024 г. , а със заповед за изменение на заповед за възлагане на ревизията № Р-22221024002368-020-003/15.08.2024 г. , е определен срок за завършване на ревизията до 21.10.2024 г. И двете заповеди за ИЗВР са издадени от С. П. П., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП П.. За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад № Р- 22221024002368-092-001/04.11.2024 г. , връчен по електронен път на 05.11.2024 г. , срещу който не е подадено писмено възражение. Ревизията приключва с РА № Р-22221024002368-091-001/22.01.2025 г. , издаден от С. П. П., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП П. – орган възложил ревизията и М. Г. Г. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП П. – ръководител на ревизията, връчен по електронен път на 23.01.2025 г. Установени са данъчни задължения по ЗДДС в размер на 71 111,40 лв. и по реда на чл. 175 от ДОПК във вр. чл. 1 от Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания, са начислени лихви в размер на 10 880,78 лв. При тези факти настоящият състав приема, че са неоснователни възраженията на жалбоподателя за нищожност на РА, поради неспазване на разпоредбата на чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК, тъй като ревизията е възложена и съответно РА е съставен от орган при ТД на НАП В. П., която дирекция не е местно компетентна по правилата на чл. 7, ал. 1 и чл. 8 от ДОПК. Правилни са съображенията в потвърждаващото РА административно решение, че възложилият ревизията, както и органът издал РА са оправомощени като компетентен орган за възлагане на ревизията със заповед № РД-01-360/10.05.2024 г. на и.д. Директор на ТД на НАП С.. Правилно се приема, че с тази заповед се определят функциите на компетентен орган по чл. 112, ал. 1, т. 1 от ДОПК на служители /органи по приходите/, за които съгласно заповед № 3-ЦУ-1004/14.05.2024 г. във вр. със заповед № 3-ЦУ-971/10.05.2024 г. и двете на зам. изп. директор на НАП, не се прилагат разпоредбите на чл. 7, ал. 1 и чл. 8 от ДОПК, които дават правилата за местната компетентност на ТД на НАП – в случая по седалището на ревизираното лица – [населено място]. С цитираните заповеди № 3-ЦУ-1004/14.05.2024 г. и № 3-ЦУ-971/10.05.2024 г. на зам. изп. директор на НАП, издадени на основание чл. 12, ал. 6 от ДОПК, който зам. изп. директор на НАП, съгласно цитираната разпоредба чл. 12, ал. 6 от ДОПК, е оправомощен със заповед № 3-ЦУ-ОПР-14/16.04.2024 г. на изп. директор на НАП, се определят органите по приходите, за които не се прилагат правилата на чл. 7, ал. 1 и чл. 8 от ДОПК – възможност предвидена в чл. 12, ал. 6 от ДОПК, между които и С. П. П., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП П. и М. Г. Г. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП П.. Цитираните заповеди на директорите на НАП са издадени във вр. с разпоредбата на чл. 10, ал. 9 от ЗНАП, като е упражнено правомощието при необходимост за изпълнение на възложените функции, служители на една ТД да осъществяват правомощията си по отношение на лица, за които съгласно правилата на чл. 8 от ДОПК, компетентни са органите от друга ТД. Правилно е прието, че чл. 12, ал. 6 от ДОПК и чл. 10, ал. 9 от ЗНАП уреждат законовата възможност за делегиране правомощието да се определят органи по приходите за които не се прилагат правилата за

местната компетентност по чл. 7, ал. 1 и чл. 8 от ДОПК. Правилно е прието, че цитираните разпоредби и издадени въз основа на тях заповеди на директора и зам. директора на НАП, уреждат вътрешни служебни отношения и не нарушават разпоредбите на чл. 112 от ДОПК, определящи материалната компетентност на органите, възложили ревизията, както и не засягат компетентността на директора на ТД съгласно чл. 8 от ДОПК. По конкретно – директорът на местно компетентната ТД на НАП С., на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК, е оправомощил орган от местно некомпетентна ТД на НАП да възложи процесната ревизия, за който орган, обаче, законосъобразно, на основание че чл. 12, ал. 6 от ДОПК и чл. 10, ал. 9 от ЗНАП, са изключени правилата за материалната компетентност по чл. 7, ал. 1 и чл. 8 от ДОПК. Мотивите за това са по целесъобразност и не следва да се обсъждат от съда, доколкото не е направено за конкретния случай, а общо с процесните заповеди. В този смисъл са и задължителните указания до съдилищата с Тълкувателно решение № 3 от 26.06.2025 г. на ВАС по т. д. № 2/2024 г., ОСС, I и II колегия, според което не е нищожен ревизионен акт, издаден в резултат на ревизия, възложена от орган по приходите – служител на една териториална дирекция на Националната агенция за приходите, определен със заповед по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК на директора на друга териториална дирекция на Националната агенция за приходите въз основа на заповеди по чл. 12, ал. 6, изречение първо ДОПК и чл. 10, ал. 9 от Закона за Националната агенция за приходите, по отношение на лице, за което съгласно правилата на чл. 8 ДОПК компетентни са органите на втората (другата) териториална дирекция.

Изложеното до тук налага извод за валидност на процесните заповеди по възлагане на ревизията и на РД и РА.

Както се посочи по-горе, ревизията приключва РА № Р-22221024002368-091-001/22.01.2025 г., издаден от С. П. П., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП П. – орган възложил ревизията и М. Г. Г. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП П. – ръководител на ревизията, връчен по електронен път на 23.01.2025 г. Установени са данъчни задължения по ЗДДС в размер на 71 111,40 лв. и по реда на чл. 175 от ДОПК във вр. чл. 1 от Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания, са начислени лихви в размер на 10 880,78 лв. РА се оспорва в частта, с която е потвърден с Решение № 755/08.07.2025 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ С. при Централно управление на Национална агенция по приходите и с която част са установени резултати по ЗДДС за периоди ноември 2021 г., юли 2023 г., септември 2023 г. и октомври 2023 г. По-конкретно, оспорва се:

1. Установено от данъчните органи недекларирано ВОП по фактура № 87/18.07.2023 г. с доставчик AZARA FRESH FRUITS S.R.L. – Румъния,
2. Недекларирана доставка от жалбоподателя към „ДЕГУСТОС КОМ“ ЕООД по фактура № 8900/11.11.2021 г.; неправилно анулирана доставка от жалбоподателя към „ДЕГУСТОС КОМ“ ЕООД по фактура № 12163/28.02.2023 г.;
3. Отказано право на приспадане на данъчен кредит на жалбоподателя по 41 фактури с доставчик „ЮНИК СТАНДАРТС“ ООД.

По т. 1:

Данъчните органи установяват, че жалбоподателят не декларира ВОП по фактура № 87/18.07.2023 г. с доставчик AZARA FRESH FRUITS S.R.L. – Румъния през юли 2023 г. на стойност 15 255 евро/29836,16 лв. За да приемат, че доставката е реална, правилно данъчните органи съобразяват, че страните по доставката са в трайни търговски отношения, като доставката е поредна такава и поради това е логично да е осъществена. В подкрепа на този извод е и обстоятелството, че данъчните органи установяват при справка в ПП в НАП VIES, че

румънското дружество е декларирало фактура № 87/18.07.2023 г. Не на последно място, следва да се приеме като надлежно доказателство и фактът, че пир проверка на място при жалбоподателя, законният му представител Ефе Сюрмелиоглу потвърждава ВОП и представя фактурата. В съдебното производство не се представиха никакви опровергаващи тези факти обстоятелства. Ето защо, правилно органите по приходите приемат, че ВОП следва да се обложи с 20 % ДДС, тъй като съгласно чл. 84 от ЗДДС данъкът при ВОП е изискуем от получателя на стоката. Съгласно чл. 86, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, регистрирано лице, за което данъкът е станал изискуем, е длъжно да го начисли, като издаде данъчен документ, в който посочи данъка на отделен ред. Съгласно разпоредбата на чл. 117, ал. 1, т. 1 и ал. 3 от ЗДДС във вр. чл. 84 от ЗДДС, при ВОП се издава протокол в 15-дневен срок от датата на изискуемост на ДДС. Съгласно чл. 25 от ЗДДС данъкът става изискуем от доставката, като в случая не е издаден цитирания протокол. Правилно органите по приходите приемат, че в случая ВОП е укрита доставка, поради което, по арг. от 73а от ЗДДС по нея не следва да се признава право на приспадане на данъчен кредит.

Предвид изложеното, жалбата срещу тази част на РА е неоснователна.

По т. 2:

В хода на ревизията, след справка на декларирани покупки от контрагенти на жалбоподателя и декларирани продажби от последния, данъчните органи установяват, че жалбоподателят не е декларирал издадена фактура към „ДЕГУСТОС КОМ“ ЕООД № 8900/11.11.2021 г. с ДО 12 920,46 лв. и ДДС 2 584,09 лв. , по която последният е ползвал данъчен кредит. Данъчните органи установяват също, че жалбоподателят е анулирал фактура към „ДЕГУСТОС КОМ“ ЕООД № 12163/28.02.2023 г. с ДО 8 145,92 лв. и ДДС 1 629,18 лв. , по която последният е ползвал данъчен кредит. По-нататък, данъчните органи установяват, че жалбоподателят не е декларирал издадена фактура към „ДЕТЕЛИНА НЕДЖИБ 2000“ ЕООД № [ЕГН]/31.07.2023 г. с ДО 3 900,00 лв. и ДДС 780,00 лв. , по която последният е ползвал данъчен кредит. В ревизионното производство, въпреки дадената възможност на жалбоподателя, той не представя доказателства за установените недекларирания. Такива доказателства не са представени и в съдебното производство. Ето защо, по тези доставки, правилно данъчните органи начисляват ДДС по реда на чл. 82, ал. 1 и чл. 86, ал. 1 от ЗДДС. Това се отнася само за фактурите по недеклариранията.

Предвид изложеното, жалбата срещу тази част на РА, с която се установяват недеклариранията, е неоснователна.

Що се отнася до анулираната фактура към „ДЕГУСТОС КОМ“ ЕООД № 12163/28.02.2023 г. с ДО 8 145,92 лв. и ДДС 1 629,18 лв. , по която последният е ползвал данъчен кредит, в ревизионното производство е установено, че въпреки осчетоводяването ѝ като анулирана, то за периода февруари 2023 г. е включена с положителна стойност. Следователно, върху стойността на фактурата е начислено ДДС, поради което извършените корекции от органите по приходите са неоснователни /страница № 10 от административното решение/. Предвид това, жалбата срещу тази част на РА, с която се установяват недеклариранията, е основателна.

По т. 3:

В хода на ревизията данъчните органи установяват, че жалбоподателят е ползвал право на приспадане на данъчен кредит по 41 бр. фактури по доставки на стоки плодове и зеленчуци от „ЮНИК СТАНДАРТС“ ЕООД. Установено е, че тези фактури са включени в дневниците за покупки на жалбоподателя. Данъчните органи правилно съобразяват разпоредбата на чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, според която правото на приспадане на данъчен кредит се свързва с реално извършени доставки, както и разпоредбата на чл. 69, ал. 1 от ЗДДС, според която правото на приспадане на данъчен кредит се признава, когато стоките или услугите се получават за целите на последващи облагаеми доставки от получателя – последният не трябва да е краен потребител.

Установено и безспорно по делото е, че жалбоподателят има за предмет на дейност търговия с плодове и зеленчуци в необработен и обработен вид, поради което правилно данъчните органи съобразяват, че доставките по 41-те фактури отговарят на изискванията на чл. 69, ал. 1 от ЗДДС. Данъчните органи, обаче, приемат, че доставките са фиктивни, не отговарят на изискванията на чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, поради което жалбоподателят няма право на приспадане на данъчен кредит. За да приемат това, данъчните органи установяват, че касовите бонове за извършено заплащане в брой за фактурите от една страна са нечетливи, от друга страна са издавани на едни и същи дати, както и че не фигурират в Z отчетите на ЕКАФП № DY565503. Независимо от установените несъответствия, още тук следва да се посочи, че плащането не е сред изчерпателно изброените условия по чл. 71 от ЗДДС, за да възникне правото на приспадане на данъчен кредит. Действително, настоящият състав приема, че надлежното плащане е съществена индиция за реалност на доставките, но формалният подход на данъчните органи по установяване на ненадлежността на плащането е недостатъчен. Липсва цялостно и детайлно изследване на плащането по фактурите, включително чрез изслушване на експертиза, какъвто е общият принцип по чл. 5 от ДОПК за всестранно изследване на фактите от данъчните органи, за да се направят в крайна сметка изводи за липса на плащания и съответно фиктивност на доставките. За фиктивност на доставките се прави извод и от проверените приемо-предавателни-протоколи /ППП/ за стоките към фактурите. Откриват се неясноти, разминавания в датите на фактурите и протоколите, разминавания с превозните документи на МПС с рег. [рег.номер на МПС] , с което са извършвани доставките. Излагат се също така съображения, че ППП са частни документи и нямат доказателствена сила. Излагат се аргументи, че липсват допълнителни документи, съпътстващи доставките и съответно доказващи реалността им. Още тук съдът посочва, че не приема тези съображения на органите по приходите за доказване реалността на иначе законово изключително деформализираните търговски отношения. По-надолу съдът ще изложи подробни съображения в тази насока.

Данъчните органи извършват насрещна проверка при доставчика, който обаче, не успяват да открият фактически на адреса и не получават изискваните документи и обяснения. Това обстоятелство не може да се възложи в тежест на жалбоподателя – получател по доставките. Съществено, обаче, според настоящия състав, за установяване на реалността на доставките, е установеното в хода на ревизията, че процесните 41-на фактури са осчетоводени надлежно, както от жалбоподателя – получател, така и от „ЮНИК СТАНДАРТС“ ЕООД – доставчик. Съдът приема, че надлежното осчетоводяване на законово изключително деформализираните търговски отношения, в едно със всички последици от него, отразяващи се както на частните отношения – приемане на сделката, така и на публичните такива – деклариране на парични потоци и данъчни задължения, е съществена индиция за реалност на доставките.

По-нататък, данъчните органи правят извод за фиктивност на доставките, на база установеното у доставчика липса на кадрови и материален потенциал за извършване на доставките. Посочва се също така липсата на доказателства за покупка или производство на стоките от доставчика. Съдът приема тези доводи на органите по приходите, като изключително целенасочени, едностранни и формални. Различни биха могли да бъдат причините за липса на доказателства за кадрова и материална обезпеченост на доставките, както у доставчика, така и у получателя. Същественото в случая, обаче, е надлежното осчетоводяване на доставките, както у получателя, така и у доставчика, тъй като с него сделките се приемат, както частно-правно, така и данъчно, с всичките от това последици. Няма търговска и данъчна

логика да се осчетоводяват и съответно декларират публично фиктивни сделки. Безспорно е, че реалността на доставките е задължително условие за признаване правото на приспадане на данъчен кредит по ЗДДС – арг. от чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС. Настоящият състав, обаче, не приема, че съпътстващите документи по осъществяването на една търговска сделка, като приемо-предавателни протоколи, всякакъв друг вид протоколи, образци и дори самите договори, са от естество да наложи извод за фиктивност на доставката. И това - особено при надлежно осчетоводяване на фактурите, какъвто е настоящият случай. Плащането не е сред основанията за възникване на правото на данъчен кредит – чл.68, чл. 69, 71 от ЗДДС, нито липсата му е сред основанията за отказ на такова право – чл. 70 от ЗДДС. Плащането, обаче, ако е извършено, е индичия за реалността на доставката по осчетоводяването, защото обратното просто е икономически нелогично. В този смисъл, не са аргументи за фиктивност на доставките, изложените в РА факти, които се приемат като безспорни и от настоящия състав, че липсват надлежни приемо-предавателни протоколи /ППП/, данни за лицата извършили доставките. Неправилно данъчните органи правят изводи за фиктивност на доставките, като се мотивират с неизпълнение на нормите, уреждащи полагането на труд, както и тези, уреждащи отношенията по осъществяване на доставките, когато те са административно регулирани. Неизпълнението на тези норми може да е основание за налагане на административни санкции, но не и да се правят изводи за нарушаване на данъчното законодателство. Още по-несъстоятелни са аргументите на данъчните органи за нарушаване на данъчното законодателство, основани на начина на изпълнение на търговските договори: надлежно-ненадлежно, икономически логично-нелогично, оформянето им в съответната договорна форма или не. Стига се дори до комични констатации по РА и административното решение, че съпътстващите осчетоводяването частни документи, които отразяват извършването на доставката, нямат обвързваща материална доказателствена сила по чл. 178 и сл. от ГПК, а пък изпълнителите на доставката не били определяеми. Аргумент от това е, че за да се докаже реалността на доставката, то тя евентуално следва да се установи с някакво нотариално удостоверяване или с ЕГН на служител или работник. Неправилно е, данъчните органи да правят извод за фиктивност на сделка от факти отразяват търговски отношения, които по никакъв начин не могат да се отнасят към фискалните. Тези изводи на органите по приходите не само не установяват фиктивност на доставките, но и влизат в съществено противоречие с фундаментални принципи, не само както се посочи на частното право, но и конкретно на търговското. Така например, приемането на търговска сделка, каквото е процесното осчетоводяване на фактурите, е достатъчно да преодолее възражения на получателя дори за липса на форма на сделката – чл. 292, ал. 3 от ТЗ, както и всякакви други възражения – чл. 301 от ТЗ. Тези норми определят характера на търговските отношения, като бързи и правно-сигурни, извършвани между

компетентни лица по занятие и подчинени на единствената цел за икономически резултат. Не може, така законово деформализираните търговски отношения, да се формализират от органите по приходите с цел доказване фиктивност на доставките и то на базата на търговски възражения, които никой от контрагентите не прави или пък вменявайки административни нарушения, каквато компетентност органите по приходите нямат – например да установяват трудови правоотношения. По делото се установи, че предметът на доставките е предназначен извършване на други облагаеми доставки във връзка с горепосочения предмет на дейност на жалбоподателя, поради което той не е краен получател на доставките, за да му се откаже право на приспадане на данъчен кредит. На база на това, както и на база на горесцитираните норми на чл. 68 и сл. от ЗДДС, които в конкретния случай релевират към безспорни облагаеми доставки с право на приспадане на данъчен кредит за жалбоподателя, който не е краен портебител по тези доставки, съдът приема, че за да упражни надлежно правото за приспадане на данъчен кредит, жалбоподателят следва да докаже изпълнението на нормите на ЗДДС по конкретните доставки с надлежното им осчетоводяване и съответно данъчната изправност по тях, като съществена индичия за реалното осъществяване на доставките. По делото се установи, че както жалбоподателят, така и доставчикът му са осчетоводили фактурите надлежно – самите данъчни органи установяват това в ревизията. При това осчетоводяване не се откриват неизпълнение на релевантното законодателство. Съгласно чл. 51 от ДОПК вписванията в счетоводните книги се преценяват според тяхната редовност в съответствие с изискванията на Закона за счетоводството и с оглед на другите обстоятелства, установени в хода на производството. Съгласно чл. 144 от АПК във вр. чл. 182 от ГПК вписвания в счетоводни книги се преценяват от съда според тяхната редовност и с оглед на другите обстоятелства по делото. Те могат да служат като доказателство на лицето или организацията, които са водили книгите. В процесния случай тези вписвания са надлежно извършени, няма нарушения на законодателството. Тази фискална коректност, при която както се посочи по-горе, сделката се декларира частно и публично правно, налага извод за реалност на доставките. За целите на данъчното облагане следва да се взема предвид единствено надлежното счетоводно отразяване на сделките, като единствено отражение на данъчно-релевантни факти – движение на пари. Документи като договори, ППП, документи за отделни плащания и др. под. не отразяват такова движение по смисъла на данъчните закони. Няма икономическа и фискална логика да се оповестяват публично фиктивни сделки. Ето защо, настоящият съдебен състав поставя изключителна тежест на надлежното осчетоводяване, като доказателство за реално осъществени сделки.

За пълнота и допълнителна аргументация, следва да се посочи и това, че когато данъчната администрация приема една доставка за фиктивна и отказва право на приспадане на данъчен кредит на получателя, то тя би трябвало да подходи по

същия начин и спрямо доставчика по облагаемата сделка и да изключи начисления данък от месечната счетоводна декларация по ЗДДС. По-конкретно, приходните органи следва да се откажат да събират ДДС по доставките от доставчика „ЮНИК СТАНДАРТС“ ЕООД, а не просто да заявят, че данъкът не е заплатен и да се направи извод за липса на прав на приспадане на данъчен кредит от получателя по доставките – жалбоподателя. Фактически се стига до двойно събиране на ДДС. Данъчната администрация следва да попълва фиска като прилага защитните норми на данъчното законодателство – например чл. 177 от ЗЗД, предвиждаща солидарна отговорност за плащането на ДДС от получателя, а не да се опитва да прави недопустими оспорвания на база на частните правоотношения между контрагентите по доставката.

Относимо към настоящия казус е принципното Решение на Съда на ЕС от 6.09.2012 г. по дело С 324/11. СЕС се е произнесъл, че Директива 2006/112/ЕО относно общата система на ДДС и принципът на данъчен неутралитет трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат данъчен орган да откаже на данъчнозадължено лице правото да приспадне дължимия или платен ДДС за предоставените му услуги поради това че издателят на фактурата за тези услуги не е декларирал наетите от него работници, без този орган да доказва, въз основа на обективни данни, че това данъчнозадължено лице е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която се обосновава правото на приспадане, е част от данъчна измама, извършена от посочения издател или от друг стопански субект нагоре по веригата на доставки. Изводът от решението на СЕС е същият до който достига и настоящият състав по-горе, а именно, че надлежното счетоводство, което отрязва движение на пари е онзи единствен правно-релевантен факт, който данъчните органи следва да съобразяват при извършване на фискалната си дейност по събиране на данъци. Ненадлежното осчетоводяване при доставчиците или други пропуски в организацията независимата им икономическа дейност не може да е основание за загуба на права при ревизирания получател, стига той да не участва в данъчна измама, за което по делото няма данни.

Предвид гореизложеното, в тази част, с която РА не признава право за приспадане на данъчен кредит от този доставчик, и която е потвърдена с административното решение, е неправилна и следва да се отмени.

Предвид изложеното, жалбата срещу тази част на РА е неоснователна.

На основание чл. 161, ал. 1, изр. 1 във вр. § 2 от ДРДОПК във вр. чл. 77 от ГПК ответната администрация следва да бъде осъдена да заплати на АССГ сумата от 30 лв. за неплатена ДТ.

На основание чл. 161, ал. 1, изр. 3 във вр. § 2 от ДРДОПК във вр. чл. 77 от ГПК жалбоподателят следва да бъде осъдена да заплати на АССГ сумата от 20 лв. за неплатена ДТ.

Въз основа на гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба на „АРМАР ЦИТРУС“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място], [улица], вх. В, ет. 3, ап. 51, РА № Р-22221024002368-091-001/22.01.2025 г., издаден от органите по приходите при ТД на НАП [населено място], в частта, с която е потвърден с Решение № 755/08.07.2025 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ С. при Централно управление на Национална агенция по приходите и с която част е отказано право на приспадане на данъчен кредит на жалбоподателя по 41 фактури с доставчик „ЮНИК СТАНДАРТС“ ООД.

ОТМЕНЯ, по жалба на „АРМАР ЦИТРУС“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място], [улица], вх. В, ет. 3, ап. 51, РА № Р-22221024002368-091-001/22.01.2025 г., издаден от органите по приходите при ТД на НАП [населено място], в частта, с която е потвърден с Решение № 755/08.07.2025 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ С. при Централно управление на Национална агенция по приходите и с която част данъчните органи установяват, че жалбоподателят неправилно е анулирал фактура към „ДЕГУСТОС КОМ“ ЕООД № 12163/28.02.2023 г. с ДО 8 145,92 лв. и ДДС 1 629,18 лв., и начисляват ДДС.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „АРМАР ЦИТРУС“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място], [улица], вх. В, ет. 3, ап. 51 срещу РА № Р-22221024002368-091-001/22.01.2025 г., издаден от органите по приходите при ТД на НАП [населено място], в частта, с която е потвърден с Решение № 755/08.07.2025 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ С. при Централно управление на Национална агенция по приходите и с която част данъчните органи установяват, че: 1. жалбоподателят не е декларирал ВОП по фактура № 87/18.07.2023 г. с доставчик AZARA FRESH FRUCTS S.R.L. – Румъния през юли 2023 г. на стойност 15 255 евро/29836,16 лв. и начисляват ДДС; 2. жалбоподателят не е декларирал издадена фактура към „ДЕГУСТОС КОМ“ ЕООД № 8900/11.11.2021 г. с ДО 12 920,46 лв. и ДДС 2 584,09 лв., и начисляват ДДС; жалбоподателят не е декларирал издадена фактура към „ДЕТЕЛИНА НЕДЖИБ 2000“ ЕООД № [ЕГН]/31.07.2023 г. с ДО 3 900,00 лв. и ДДС 780,00 лв., и начисляват ДДС.

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ да заплати на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД, на чл. 161, ал. 1, изр. 1 във вр. § 2 от ДРДОПК във вр. чл. 77 от ГПК, сумата от 30 лв. деловодни разноски.

ОСЪЖДА жалбоподателя „АРМАР ЦИТРУС“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място], [улица], вх. В, ет. 3, ап. 51 да заплати на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД, на чл. 161, ал. 1, изр. 3 във вр. § 2 от ДРДОПК във вр. чл. 77 от ГПК, сумата от 20 лв. деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.

